

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De elongatione à creaturis. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

CAPVT IX.

De elongatione à creaturis.

1. **E**cce elongari fugiens, & quasi in solitudine. O quã salubre, quã *Psal. 54.*
 iucundum & suauis est, sedere in solitudine & tacere, & lo-
 qui cum Deo, ac frui solo summo bono, in quo sunt omnia bo-
 na? Vtinam sic essem coniunctus illi simplicissimo & vnico bono,
 vt nullis mouerer affectionibus & distractionibus rerum tran-
 euntium; nulli creaturæ nullique rei visibili, oculos videndo &
 aduertendo, curiosè præberem. Infelix ego homo, quis me libe- *Rom. 7.*
 rabit de corpore mortis huius? Heu, quã saepe morietur anima
 mea propter creaturas, quas amat; saepe creatoris sui propter eas
 obliuiscitur & seducitur. Instabilis mens mea nunc istud vult, nunc
 illud; nunc hic est, nunc ibi; pacem quarens in creaturis, & non
 inueniens. Quia omnis creatura etsi delectationem aliquam habet
 ad vsum, non tamen præstat satietatem ad fruendum. Inscrutabi- *Hier. 17.*
 le cor hominis, & quis cognoscet illud? Deus tu scis cogitationes *Psal. 93.*
 hominum, quoniam vanæ sunt.

2. O Deus æternæ, summe, & immense creator omnium & re-
 ctor; ego sum creatura tua, quam fecisti in virtute tua. Ad aman-
 dum te factus sum, & modò volo amare te, & non possum quan-
 tum volo. Ligatus sum vano amore, & viscoso affectu rerum la-
 bentium, à quibus dum me excutere conor, vix aut nullatenus si-
 ne graui dolore possum. O si tu mihi dulcescas & sapias, quã
 citò fugient & peribunt? Interdum tamen video mentis intuitu
 inuisibilia tua, per ea quæ facta sunt, & te summum bonum, ve-
 rum sempiternum Deum. Et delectat me his immorari, sed sta-
 tim nescio quo flatu actus ab hoc studio reuocor, & in amore &
 pondere visibilium miser languens teneor. Ecce enim firmiter
 mihi propono in corde meo, tanquam signum foederis inter me
 & te faciendo: quòd nullam creaturam videre & amare volo, pro-
 pter amorem tuum nobilem ac pretiosum, sed omnia contemne-
 re, & me & omnia mea pariter relinquere.

3. Post hæc autem ascendunt cogitationes huius mundi, carnis
 peccatrici cognatæ & vicinæ, tam suauiter ad cor meum, quasi
 in ipsis esset aliqua felicitas: & quasi amissurus essem quid magnâ
 boni, si eas contemnerem: lætam faciem prætendentes, finem tri-
 stem abscondentes; quid in præsentiarum sit exhibentes, quid
 mali autem sequatur tacentes. Quasi vbique & in omnibus qua-
 rendus sis creaturis, & nihil abiiciendum vel contemnendum,
 quòd à te Deo meo constat factum, sicque abducunt me saepe à
 proposito meo, & tandem omnino seducunt.

4. O quàm vanæ, quàm deceptoricæ, & propè nihil etiam stantes & florentes probantur: quæ post subitaneas suas delectationes diffugientes, me inter spinas & tribulos malæ conscientie relinquunt? Væ mihi Domine, & væ iterum mihi; quia vanitati citius credidi, & assensi; te autem, qui veritas es, tam facillè reliqui. O quatum in hoc deliqui, quod non omnibus postpositis tibi soli adhæsi? Nam ad amandum te & fruendum factus sum, sed creaturas inordinatè sequendo, te amisi, & in eis nullam cordis mei pausationem inueni. Conuerte me Domine ad te, & noli me in terrenis relinquere, qui cælestia te sequentibus dignatus es promittere.

CAPVT X.

De contemptu omnium consolationum terrenarum.

Psal. 76.

1. **R**enuit cōsolari anima mea. Noli enagari anima mea post vanitates & insanas falsas; sed conuertere ad Dominū Deū tuum, quia ipse fons totius consolationis. Quicquid in hominibus quæseris aut in creaturis, perdes, & perditum senties; quia potest aliquid solatij in eis apparere, nihil autē permanere. Cur frustra deciperis? Stultum est mendicare à paupere, cum diues sufficienter voluerit dare. Omnis creatura pauper est ad consolandum, Deus autem diues est in gratia, qui dat omnibus affluenter, & non improperat; si tamen quæseris diligenter, patienterque expectaueris.

Iacobi 1.

2. Reuertere anima, reuertere columba ad Noë in arcam, ad Christum in cordis secretum; quia diu foris manere non est securum. Renuit consolari exterius, si vis recreari interius. Noli cum cornu extra arcam manere, sed cadauer citò fuge. Esuriens redi, pascet te Christus pane cæli. Si necessitas vrget, vel infirmitas aliquando ad extra te tenet, moram caue, redi mox intrà; ne diluio verborum pereas, aut laqueo tentantis inimici capiaris. Multæ sunt insidiæ libenter extrà vagantis animæ, & magnæ tutelæ citò reuertentis columbæ. Quæ cum non inuenisset, vbi requiesceret pes eius, reuersa est ad Noë in arcam. Et tu ergo vade ad cellam tuam, & habita ibi, sitque tibi graue esse alibi.

Gen. 8.

3. Beata anima, cuius conscientia ante Deum munda est, nec vlla tenetur re vana, neque amore alicuius inquinata, neque odio tabefacta. Beata, quæ nullam consolationem ab aliqua creatura quærit, sed omnem spem suam in Deo ponit. Beata, quæ respuit omnem forinsecam & temporalem requiem, & quæcumque ad carnis pertinent commodū; atque libenter pro Christo amplectitur laborem & defectum. Beata, quæ seipsam Deo committit, vt secum faciat, sicut illi placuerit. Beata, quæ nunquam gloriam suam